

Prinsessan som aldrig blev svarslös

(Peter Christen Asbjørnsen)

Det var en gång en kung, som hade en dotter som var så slängd i truten att ingen kunde få henne svarslös. Kungen lovade att den, som kunde sätta henne på det hala, skulle få både prinsessan och halva kungariket. Det blev många som ville försöka sin lycka, ty det är inte varje dag man kan vinna en prinsessa och halva kungariket. Grinden till kungsgården stod aldrig stängd, ty pojkarna kommo i sådan mängd både från öster och väster, både gående och ridande. Till slut blev det ett sådant rännande, att kungen måste befalla att alla de som försökte utan att lyckas skulle märkas med en glödande tång i örat. Han stod inte ut med allt detta spring.

Bland andra fanns det tre bröder som också ville försöka sin lycka. De båda äldsta tyckte att den yngsta var så dum, så han kunde gärna stanna hemma. Men han följde med. Rätt som det var hittade han på vägen en död skata. Den tog han med sig. En stund därefter hittade han en liten vidjegren, den tog han också med sig. Ett stycke längre fram på vägen fann han en gammal bleckburk, den stoppade han i fickan. När han gått lite till hittade han ett bockhorn och ett stycke därifrån hittade han det andra hornet. Dem tog han också med. Och när han sneddade över åkern invid kungsgården, böjde han sig ner och plockade upp en gammal utsliten skosula. Vad han skulle med den att göra kunde ingen av bröderna begripa.

Till slut kommo de fram till slottet och den äldste släpptes först in.

»God dag», sa han.

»God dag igen», sa prinsessan och knyckte på nacken.

»Det är fasligt varmt här», sa pojken.

»Det är varmare i spisen», sa prinsessan. Där låg tången på glöd och väntade på att bli använd. När pojken såg den tappade han alldeles målföret och så var det slut med honom.

Det gick inte bättre för den mellersta brodern. Han sa också att han tyckte det var varmt i salen och prinsessan sa att det var varmare i spisen, och när han fick se tången vart han så rädd att han teg.

Till sist kom den yngsta.

»God dag», sa han.

»God dag igen», sa hon och knyckte och krängde på sig.

»Här var varmt och gott», sa pojken.

»Det är varmare i spisen», svarade hon lika ilsket som åt de andra båda.

»Det var bra, då kan jag få steka min skata där», sa pojken.

»Jag är rädd hon spricker i hettan», sa prinsessan.

»Det är inte farligt, jag binder om henne med den här vidjegrenen», sa pojken.

Jo, här ser du maken, sa pojken och tog upp det andra hornet.

»Fettet rinner av henne», sa prinsessan.

»Jag sätter den här inunder», menade pojken och tog fram den gamla bleckburken.

»Du kan svänga med svaren du», tyckte prinsessan.

»Nej vars, jag kan inte svänga, men den här är svängd», förklarade pojken och visade fram det ena bockhornet.

»Nej, nu har jag aldrig sett på maken», utbrast prinsessan.

»Jo, här ser du maken», sa pojken och tog upp det andra hornet.

»Jag är rädd du sliter ut din tunga med att svara», fräste prinsessan.

»Nej vars, inte sliter jag ut tungan inte, men den här är utsliten», sa pojken och visade fram den gamla skosulan.

Då stod prinsessan svarslös.

»Nu är du min i alla fall», sa pojken, och så fick han prinsessan och halva kungariket dessutom.